

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς, 31^{ης} Δεκεμβρίου 2018 / 13^{ης} Ἰανουαρίου 2019, παραμονῆς τοῦ Νέου Πολιτικοῦ Ἔτους 2019, ἔλαβε χώραν εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου ἡ τελετή τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιτας, παρουσία τῶν Ἁγιοταφίτων Πατέρων, τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφianoπούλου, μοναζουσῶν, ἐντοπίων Ὁρθοδόξων καί προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρωσίας καί Ρουμανίας.

Κατά τήν τελετήν ταύτην ἐψάλη τό Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς τῆς Περιτομῆς τοῦ Σωτῆρος «Μορφὴν ἀναλλοιώτως...» καί τοῦ Ἁγίου Βασιλείου «Εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος Σου...» καί ἀκολουθῶς ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Θεόφιλος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Εἶ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα» (Β΄ Κορ. 5, 17). Καθένας πού εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Χριστόν, εἶναι νέον δημιούργημα. Ἡ ἀρχαία κατάστασις τήν ὁποίαν εἶχε δημιουργήσει ὁ νόμος καί ἡ ἁμαρτία, ἐπέρασεν. Ἰδοὺ ἔχουν γίνεи ὅλα νέα· κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Τούς θεοπνεύστους τούτους λόγους τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν κατανοοῦμεν πλήρως διά τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀλλά καί ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὄχι μόνον εὐαγγελίζεται τήν εἴσοδον τοῦ νέου χρόνου διά τῶν ἀγιογραφικῶν καί Κυριακῶν λόγων: «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τούς συντετριμένους τήν καρδίαν, κηρῦξαι αἰχμαλώτους ἄφεςιν καί τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτόν Κυρίου δεκτόν» (Ἠσ. 61, 1-2 / Λουκ. 4, 18-19).

Ἀλλά καί δέεται τῷ Κυρίῳ ὑπέρ ἀγιασμοῦ καί εὐλογίας τοῦ νέου χρόνου, διά τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτῆς ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: «Ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, καί τήν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμω σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς Χρηστότητός σου, διά τῆς θεοτόκου, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος».

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ «ἐν ἀρχῇ ἐποίησε ὁ θεός» ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: ἐλέχθη τό «ἐν ἀρχῇ ἐποίησε», διά νά διδαχθῶμεν ὅτι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη χωρίς παρέλευσιν χρόνου, ἀμέσως μόλις ἐξεφράζετο ἡ βούλησις τοῦ θεοῦ: «ἵνα τοίνυν διδαχθῶμεν ὁμοῦ τῇ βουλήσει τοῦ θεοῦ ἀχρόνως συνυφεστάναι τόν κόσμον». Καί ἀλλαχοῦ λέγει: Ἥ μήπως ὁ χρόνος δέν εἶναι κάτι, τοῦ ὁποίου τό μέν παρελθόν ἐξηφανίσθη, τό δέ μέλλον ἀκόμη δέν ἐνεφανίσθη, τό δέ παρόν πρίν καλᾶ- καλᾶ γίνῃ ἀντιληπτόν διαφεύγει ἀμέσως ἀπό τὰ χέρια τῆς αἰσθήσεως; «Ἥ οὐχί τοιοῦτος ὁ χρόνος, οὗ τό μέν παρελθόν ἠφανίσθη, τό δέ μέλλον οὕπω πάρεστι, τό δέ παρόν πρίν γνωσθῆναι διαδιδράσκει τήν αἴσθησιν;»

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ θεώρησις τῆς ἐννοίας τοῦ χρόνου προσλαμβάνει τήν δέουσαν σημασίαν ἐν τῷ σωτηριῶδει μυστηρίῳ τῆς θείας φιλοανθρωπίας, δηλονότι τῆς Ἐνσαρκώσεως καί Ἐνανθρωπήσεως ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς θεοτόκου, τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς καί τῆς Ἐκκλησίας

αὐτοῦ.

Ἡ δέ Ἐκκλησία οὕσα τό θεανθρώπινον μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία εἰσάγει ἐντός τοῦ κόσμου τήν ἐν Χριστῷ αἰωνιότητα καί συνεπεκτείνεται πρὸς αὐτήν. Ἐντός δέ τῆς λατρευτικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἔνθα ὁ χρόνος γίνεται καιρός, ἡ μνήμη τοῦ παρελθόντος γίνεται μνήμη ἐν Χριστῷ.

Διά τοῦτο καί ὁ σοφός Παῦλος ἐπικαλεῖται τόν Προφήτην Ἡσαΐαν (49, 8) λέγοντα: *«Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καί ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι. Ἴδού νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας»* (Β΄ Κορ. 6, 2).

Ὁ Μέγας Πατήρ καί φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας Βασίλειος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐόρτιος μνήμη συνεορτάζεται μετὰ τῆς Δεσποτικῆς Ἑορτῆς τῆς κατά σάρκα Περιτομῆς τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, μάς καλεῖ κατά τήν σεπτὴν ταύτην τελετήν, τῆς πρὸς τιμὴν αὐτοῦ γινομένης, δηλονότι τῆς κοπῆς τῆς βασιλόπιττας, μιμούμενοι, τήν ζέσιν, τήν πίστιν καί τήν ταπείνωσιν αὐτοῦ, ἵνα ζητῶμεν πρῶτον τήν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, τούτέστιν τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου λέγοντος: *«Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ἡμῶν νήφοντες, τελείως ἐλπύσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ»*, (Α΄ Πέτρ. 1,13).

Τὴν νῆψιν ταύτην καί τήν ἐν Χριστῷ θεώρησιν τοῦ χρόνου ἔχοντες κατά νοῦν καί ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ἡμῶν (Α΄ Πέτρ. 1, 13), δεηθῶμεν τοῦ οὐρανοφάντορος Ἐπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἵνα πρεσβεύῃ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καί τῆς δοκιμαζομένης περιοχῆς ἡμῶν καί ὑπὲρ τῆς παύσεως τῶν σχισμάτων τῶν Ἐκκλησιῶν.

Μετὰ δέ τοῦ ὑμνωδοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἶπωμεν: *«Ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, καί τὴν σύμπασαν κτίσιν, παντοδυνάμω σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καί φύλαττε τὴν γεραρὰν Ἁγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα, τό εὐσεβές χριστεπώνυμον ἡμῶν ποιμνιον καί τὴν ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ, διὰ τῆς θεοτόκου δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος»*. Ἀμήν.

Ἔτη πολλά καί εὐλογημένος ὁ Νέος Χρόνος”.

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος ἔκοψε τὴν Βασιλόπιταν εὐχόμενος αἴσιον καί εὐτυχές τό Νέον Ἔτος 2019 καί διένειμε αὐτήν, ἐν ᾧ οἱ μαθηταὶ τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς ἔψαλλον τὰ Κάλαντα: *«Ἐμεῖς ἡ νέα γεννεὰ τοῦ Παναγίου Τάφου...»*, *«Ἀρχιμηνιά καί ἀρχιχρονιά...»* κ.ἄ. καί ἐξῆλθον διὰ τὰ κάλαντα καί εἰς τοὺς Ἁγιοταφίτας Πατέρας εἰς τό Κεντρικόν Μοναστήριον καί εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Παροικίαν Ἱεροσολύμων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας